

PRVNICKA

B ů h
d **a** l
z u **b** y,

B ů h
d **á**

i

c h l e b a

NÁVOD K UČTENÍ

Ženy nutno brát jako zvláštní kategorii cvičených zvířat
takže jejich tvorbu mimo biologické tvoření
jež je v podstatě reprodukcí
nutno posuzovat se stejným úžasem
jako hýřivé hříčky přírody
například jako ambru
z tlustého střeva vorveně
nebo pižmo bobra lépe bobryně
ale vždycky tak nějak jinsk

Vždyť žena se konec konců
nikdy neneučí víc než podat jablko
nanejvýš tak že jí jablko sluší
ale udělat z ničeho něco
umí jenom muž
a Bůh
a naopak

P
EVNIČKA

- je tsdy!
- je výběr
- si nečiní žádné nároky
- je splňuje
- očekává vaši aktivitu
- je jen je!ne!

M Ů J

1. HONORÁŘ

▲ V odpověď na Váš dotazník sděluji, že se svou literární činností jsem začal brzo, když mi bylo asi dvacet. K literatuře jsem měl vrozené sklony a uvedla mě do ní láska k ženě, která se jmenovala Věra. Byla to prostitutka z Tiflisu a mezi přítelkyněmi měla pověst zdatné obchodnice. Půjčovala na zástavu, zaučovala začátečnice, a kdykoli k tomu měla příležitost, obchodovala v partě s Peršany na Orientálním bazaru. Večer co večer vyplouvala na Golovinskou třídu a vznášela se před zástupem vysoká a s bledými tvářemi jako vyřezávaná hlava Panny Marie na předních rybářských člunů. Plížíval jsem se za ní neschopen slova. Ušetřil jsem si peníze a konečně jsem sebral i potřebnou odvahu. Věra žádala deset rublů, přistrčila své velké měkké rameno až k mému a zapomněla na mne. V jídelně, kde jsem si dali kebab, zrudla celá horlivostí, s níž přemlouvala jistého majitele, aby rozšířil svůj krám a přestěhoval se na Michailovskou třídu. Když jsme vyšli z jídelny, stavila se u ševce pro domácí střevičky, pak mě opustila a šla k přítelkyni, která ten den slavila křtiny. Do hotelu jsme dorazili teprve o půlnoci, ale i tam měla ještě leccos na práci. Nějaká stařena se vypravovala na cestu k synovi do Armaviru. Věra klekala na kufr, aby se daly zavřít, a balila do pergamenového papíru pírohy. Stařena v tylovém čepci a s ošumělou taškou po boku chodila z jednoho pokoje do druhého a všude se loučila. Šourala se po chodbách v galoších a fňukala a usmívala se každou vráskou.

Čekal jsem na Věru v jejím pokoji, vy-

baveném židlemi s třema nohama. Stála tam hliněná pec a v rozích byly ornamenty z pruhů usazené páry. V láhvi plné jakési mléčně bílé tekutiny umíraly mouchy; každá po svém. Na chodbě šustily, vrzaly a smály se životy jiných lidí. Trvalo to věčnost, než se Věra objevila.

„Za moment se do toho dáme,“ řekla a zavřela za sebou dveře. Její přípravy připomínaly přípravy doktora k operaci. Zapálila petrolejový vaříč, postavila na něj kastrol s vodou, a když byla voda horká, přelila ji do skleněné nádoby, k níž byla připevněna dlouhá gumová hadička. Hodila do nádoby nějaké krystalky a začala si svlékat šaty.

„Tak jsme vyprovodily Fedosju Mavrikijevnu,“ řekla Věra. „Věř, že jsme ji tu měli rádi jak vlastní příbuznou. . . Vydala se na cestu úplně sama, chudák stará, nikdo s ní nejel, ani živá duše. . .“

V posteli ležela velká žena s pokleslými rameny, její zploštělá prsa na mě slepě zírala.

„Co tu sedíte jak zařezanej?“ zeptala se a přitáhla mě k sobě. „Snad vám není líto peněz?“

„Není mi líto peněz. . .“

„Jak to, že ne? Jste zloděj?“

„Nejsem zloděj, jsem hoch. . .“

„To vidím, že nejsi kráva,“ řekla Věra a zívla. Stěží držela oči otevřené.

„Hoch,“ opakoval sem, „hoch pro Armény.“ Napadlo mě to tak najednou, že mě až zamrazilo.

Zpátky už jsem to vzít nemohl, a tak jsem své náhodné známé vyprávěl příběh hochy, vydržovaného Armény.

„Bydleli jsme v Aljoškách v Chersonské gubernii,“ pokračoval jsem. Otec byl koncipient a snažil se dát nám dětem nějaké vzdělání, ale vyvedly jsme se po matce, která si potrpěla na karty a ráda mlsala. V deseti letech jsem začal otci krást peníze. Když jsem byl trochu starší, utekl jsem k matčiným příbuzným do Baku. Zavedli mě k Arménovi, který se jmenoval Stěpan Ivanovič. Sblížil jsem se s ním a čtyři roky jsem byl jeho milencem . . .“

„Kolik ti to tehdy ale bylo?“

„Patnáct . . .“

Věra zřejmě očekávala od Arména, který mě zkazil, nějakou hanebnost, a tak jsem řekl:

„Žili jsme spolu čtyři roky. Ukázalo se, že Stěpan Ivanovič je důvěřivý člověk, věřil všemu, co mu kdo napovídal . . . Celá ta léta jsem se měl učit nějakému řemeslu, ale nemyslel jsem na nic než na biliár . . . Stěpana Ivanoviče přivedli na mizinu jeho přátelé. Dal jim padělané dlužní úpisy a ty a ty úpisy byly předloženy k proplacení.“ Nevím, jak mě napadly právě padělané dlužní úpisy, ale udělal jsem dobře, že jsem se o nich zmínil. Žena všemu slepě věřila, a jakmile uslyšela o padělaných dluhopisech, zahalila se do šálu; rudý šál se jí zachvíval na ramenou.

„Stěpan Ivanovič udělal bankrot. Vyhnali ho z bytu, nábytek prodali v dražbě. Uchytil se jako obchodní cestující. Nehodlal jsem žít s žebrákem, a tak jsem se nastěhoval k boháči, který byl chrámovým starostou.“ Tuto pasáž jsem vykradl z nějakého spisovatele — byl to výplod líného mozku. Abych ženě vyhověl, umístil jsem do starcova žlutého hrudníku astma — astmatické záchvaty a dušné sípění . . . „Jednou v noci vstal stařec z postele a s úpěním vdechoval petrolejem prosycený vzduch Baku . . . Zanedlouho zemřel a jeho příbuzní mě vyhnali. S dvaceti rubly v kapse jsem se potom dostal do Tiflisu. Vrchní číšník z hotelu, kde jsem se ubytoval, mi slíbil, že mi přivede nějaké bohaté zákazníkы, ale zatím přivedl jen pár majitelů malých jídelen . . .“

Začal jsem o těch lidech plácát, o tom, jak jsou hrubí a lakomí — spoustu nesmyslů, které jsem kdysi slyšel. Srázce už mi málem pukalo nad sebou samým; řítil

jsem se nezadržitelně do zkázy. Odmlčel jsem se. Můj příběh byl u konce; petrolejový vaříč dohořel. Voda se převažila a vychládala. Žena neslyšně přecházela po pokoji. Viděl jsem její smutná masitá záda, jak se přede mnou pohybuje.

„Čeho všeho jsou lidé schopní,“ šeptala a otevřela okno. „Bože, čeho všeho jsou lidé schopní . . .“

Za čtvercem okenního rámu se vzdaloval kamenitý svah zahnuté turecké ulice. Kameny venku chladly. Z dláždění stoupal pach prachu smíšeného s vodou.

„A měl už jsi nějakou ženu?“ zeptala se Věra a otočila se ke mně.

„Kde bych ji vzal? Která si mě asi tak pustí k tělu?“

Na tomto místě přeruším svou historii, soudruzi, abych se Vás zeptal, jestli už jste někdy viděli venkovského tesaře, když staví dům pro někoho od fochu. S jakou rychlostí a energií, s jakým gustem létají hobliny od hoblovaného trámu!

Tu noc mě třicetiletá žena naučila svému prostému umění. Tu noc jsem poznal lásku plnou trpělivosti a slyšel jsem slova, která si ženy vyměňovaly mezi sebou.

Usnuli jsme za svítání. Probudili jsme se horkem vlastních těl. Dalí jsme si čaj na Majdanu, na bazaru starého města. Mírumilovný Turek nám nalil čaj ze samovaru zabaleného do ručnicku. Čaj byl červený jak cihla a kouřilo se z něho jako z čerstvě prolité krve. Karavana prachu se snesla na Tiflis — město ráží a skopového loje. Prach zastře! malinovou hranici slunce. Táhlé hýkání oslů se mísilo s bušením kotlárů. Turek nám znovu dolil čaj a sečetl na počítadle, kolik krajíčků tvrdého chleba jsme snědli.

Když na mně vyrazil pot, obrátil jsem sklenici na čaj dnem vzhůru a podal jsem Věře dvě zlaté pětirublové mince. Její plná noha spočívala na mé. Strčila mi peníze zpátky.

„Chceš si u mne rozlejt ocet, sestřičko?“

Ne, nechtěl jsem si u ní rozlít ocet. Smluvili jsme si, že se večer sejdem, a já vrátil do peněženky dvě zlaté mince — první honorář, který jsem kdy za povídku dostal.

R I Z O N A

Neboť, kloví, možná že pro muže není nic nadšnějšího a šloupenějšího na tomto krásném a smutném světě než ženská vůně, že jen pro ni muži se plaví po širých mořích, neřídíce se než nevertou a instinktem, jen pro ni se zakládají plantáže a říše, jen pro ni zápasí přetah, kopají rozhořný sol, staví továrny a píší své nekrásnější verše, jako tetky pro okamžik lásky s neohroženou sezičkou, jejíž cenu nezná než on sám a jeho soupeř, zpívá svou jedinečnou píseň.

Což nemění nic na faktu, že ona vůně není nic než jednou z několika latí, kterými život již tak dlouho si zajišťuje své nesmyslné trvání...

/z první knižky o českých trampch/

PRO HÍLEJ LÍNEČEK

-Mami, co je tamhle za pána,- zeptalo se bezelstné malé dítě při pohledu na její zabláskost, odpošívající u cesty.

-To je chuligán,- sdělila matka rezolutně a táhle svoji retolast dál s takovou vehemencí, že jí div neutrhla ruku. Brutně jsem se podíval na svoje svíčky. Vypsal jsem opevlu eroticky, to je fakt, jenže nosit smokínky na vendr považuju přece jenom za zbytečné přepych. A ne bati mi užsple else lítosti.

Potkal jsem je podruhé o pár dní později, tentokrát ve městě. Všechna čest, dítě mě poznalo.

-Má, to je ten chuligán,- zajásalo na celou tramvaj.

-Buď zticha, brepto,- zarazila ho matka a obrátila se ke mně:

-Prosímte, kluk ještě neví, co mluví.-

-To nic,- pravil jsem odevzdáně.

-Ale, mami, tys o tomhle pánovi přece říkala..- Blesk a už jí šíl. Jen proto, že jsem si ten ten oblík bílé líneček a kravatu.

STATISTIKA: Ze 100 g tekutiny shromážděné na rtech při procesu líbání je - 61 g vody, 0,7 g bílkoviny a globulinu, 0,34 g elastinu, 33,2 g křehoviny, 0,033 g fosfátu, 0,761 g tuku, 0,45 g kuchyňské soli, 0,04 g colorového drasu, 0,01 g vápna a malé množství kysličníku magnesiového, kysličníku hliníkového a síry.

Při každém polibku si vymění partneři 400 000 bacilů.

Nevinný polibek = 3 minuty života

Šňavý polibek = 5 minut života

Teplota srdce se zrychluje při líbání o 30-40 úderů za minutu.

Pravý muž prolíbá za svůj život plných sedm let.

F R A N C O U Z S K Ý H I S T O R I
K R E N É I . D I O T O B J
E V I L , Ž E D O K T O
R G U I L L O T I
N V E S K
U T E

Č
N
O
S
T
I
G
U
I
L
L
O
T
I
N
U
N

E V Y N A L E Z L D A L P O U Z E
Z V Ě T Š I T S T R O J E K N
A O Ř E Z Á V Á N Í D O U
T N Í K Ů , K T E R Ý R O K
U 1 7 8 3 S E S T R O J I L J I S
T Ý A N D Ě L Í N M O U C H A M I E L

JAK SE ZBYTEČNĚ NEOŽENIT

uspěšné

V dnešní době plné rafinovaných nástrah v polobě miniserial, filmů a novozemělských příjezdů je vhodné mít na paměti osvědčený způsob, jak se zbytečně neoženit. Základním předpokladem anebo diskutovaného stavu jsou dva, tedy on a ona.

Dojde-li k nechtěnému setkání, plánované sex nepočítá, pak osvědčený způsob pro tento okamžik zní: TVAR. Ono má určitě rádi voselou tvář, tedy se ani nesezítat, vypačet spíš na bolení zubů a tykat, čímž menší je zřejmá pstrnost, viděl jsem ji, neviděl, asi jo, ale kde, tře částečněji tykat. V průběhu, v při ústí ráno, u křtitova, jakýkoliv přízvukem. Ona, tuší-li již v době tého, rozhodně ji tento první dojem nepovzbudí.

V jednom ze sta případů, kdy ona tak nějak přeje pro vás důležitý první krok k kataloženému nešťastí, je třeba zastít se další matelou. Chabě se trapně se ukáží vynulvy, že nemáte čas, což občas dokusentu etc, ale v některou hodinu prostě musíte jít spát, nebo domá, takže její přflektitost přece jenom přijde. Osvědčený způsob v této fázi praví: UKÁZOVAT ČERNÍČKY. Rozzenitost žoně je bohatá. Vlasy národně neufessná, vestně, v netných případech příživné mergerines, obličej zaprděný až čpínavý, zuby pokud možno od cigaret, brata s dvoutýlenním porostem, udržovaným v bezpečné vzdálenosti od voscu. Vyršky tu a tam od šavra, přflektitostně červavé, kolena vyčekané, botky rovnající se škaplm. Svoji partnerku můžete vedat zaplnit vyprávění o tričku, které jste teprve dvakrát obrátili naruby, aby bylo čistější nebo o ponoukách postavených na noc do koutu. V rozšíření obzorů přispěje i příběh o prohlížení popelnic nebo happyend s krávným dojížděním palmelky. Čímto delikátností, připravíte kamiflátky netušené botky, které nebude schopna si bezky dlouho přebírat.

V jednom z tisíce případů, kdy ona si vás natolik vynulila, že nepovstane uvedený stav za překážku, ukazuje se nutnost pojistit se navou a o to důležitější neotřelostí. Osvědčený způsob v takovém vyjízdném případě hlásí: MAMIT PAMÍTKU. Mamit je nikdy s nikde, ani pro sebe, natož ještě pro ni. Ani na polárku, sotva na lízátko a posezení v kavárně nebo dokonce, to snad něk, pratynek? - to je ten pravý důvod k vyloupení bezky. Tuto stupeň vývoje jejích naraych pokusů předposlává dostatečnou oblast střížení, kdy je možné použít překvapivého obratu, totiž kombinace několika prvků. Přivlíkní-li k vás ona roztožená blavínku i další partie, navolíte situaci rovnající se druhému pořadí ve sportce z patřičnými kachčanskými představami, pak přehodíte výhybku poznámkou o vašem současném pracovním dšlím při čistění kenálů, kde vás ohodila divná břečka a parčík se vám snál, že to sryjete nejjíiv se týden, natož se jí jen tak mimochodem zeptáte, jestli jí nezbyl od svačiny kus chleba nebo ten, nó, sleaký kolíček a to "d" bezky protáhnete. Po prvním nebo několika vystoupeních a občasnými variacemi se nadává naděje na předtí.

V jednom z milionu případů, kdy.....

(pro velký úspěch pokračování v příštím čísle)

S E D M /drama/
S P Í C Í C H
B R A T Ř Í

První bratr:
/chrápe/

Druhý bratr:
/chrápe/

Třetí bratr:
/chrápe/

Čtvrtý bratr:
/chrápe/

Pátý bratr:
/chrápe/

Šestý bratr:
/chrápe/

Sedmý bratr:
/chrápe strážlivě/

K
E
C
H

Á V Á N Í /konverzeční dráza/

Nechte mě, řekla ona.

Pak měla dítě.

A on ji nechal.

opona našá s pláten

opona

V neštěstí našich nejlepších přátel bývá vždycky něco, co se nám líbí

Rádi svým přátelům promíjíme jejich chyby, pokud jimi nepostihují nás

Některé pohřby neslouží k tomu, aby se spustil nebožtík, ale aby se vytáhli pozůstatí

Abychom to ve světě někam přivedli, děláme, jako bychom to už někam přivedli

Poprvé miluje žena milence, pak už jen milování

Z dvou zásad, to ti moudře dím
nespouštěj, synu, zraký:
Přílišná ctnost je bláznovství,
přílišná moudrost taky.

I zrní nejlíp proseté
může mít v sobě plevu.
Nezhrdej bližním na světě
pro trochu pití, zpěvu

Smyčka se stahovala kolem Ciggina špinavého krku a zenechávala v pěticentimetrovém nánosu nečistoty hlubokou brázdou. Aple Rob zatlhl konečně vší silou a zpuchřelý provaz se přetrhl. Aple Rob zeklel. Jel se hotoviti novou smyčku z lanka od zadní brzdy kola penzisty Javírke. Ale dřív, než ho položil Ciggi na krk, napadlo ho, že ji vlastně nemůže zabít. Pět odcizených vkladních knížek obsahovalo jen menší částky, ale ta šestá v sobě nosila vklad dvouset tisíc. A právě ta byla na heslo, které muž s jablkem na hlavě neznal. Jelikož mu knížka bez hesla nebyla moc platná, pochopil, že musí použít rafinované leti, aby z Ciggí heslo té šesté vytáhl.

Dal se do práce, aby byl hotov dřív, než se krasavice probudí. Namíchal trochu červené barvy a rozlil ji vedle Ciggí. Na břeh Bělla River si připravil velký kámen. Když skončil přípravy, sundal jablko z hlavy, vycídl ho kapesníkem, vyzkoušel šest filmových úsměvů a zapálil si SPARTU v tvrdém.

-Tak to bysme měli,- řekl si a připravený kámen shodil do Bělla River. Ohromná rána probudila Ciggi. Bleskurychle vyskočila, sebrala rezavou kramlí a zaujala bojový postoj.

-Zadrž Ciggi!- rozkázal Aple Rob.

-Aple Robe, ty jsi přišel!- vzdychla dojatá Ciggi.

Za pár dní bylo pod pahorky Kyp Hills v osadě cigiánů rušno. Vždyť se vdávala dcera nejvyššího náčelníka! Od časného jitra odstartovaného sirénou velkodolu obletovaly Ciggi její družky a pomáhaly hodit zevnějšek nevěsty do generálky. Umyly krk kyselinou sírovou až bělostný nános popílku ustoupil zdravé černi, vyleštily skleněné oko Ironem, porcelánové zuby Venovanem a přihoblovaly dřevěnou nohu do pávabného tveru kuchyňské židle. Aple Rob zatím chodil kolem odvěšivo-

vací stanice, kde se měl obřad konat, přihlížel vyadobě a trpce myslel na obsah šesté knížky.

Odpoledne začal svatební obřad. Aple Rob a Ciggi usedli do starého kočárku taženého osmnácti páry krys a rozjeli se k odvětvovací stanici.

-Teď už mi můžeš říct heslo šesté vkladní knížky-, nelenal Aple Rob.

-Heslo povím jedině u oltáře!- stála na svém Ciggi. Kočár zastavil před stanicí. Mnoubenci vešli dovnitř a poslekli na okapovou rouru před ozdobeným buldozerem. Aple Rob věděl, že nyní nadešlo jeho chvíle dozvědět se ono heslo, neboť ani ve snu ho nenešadlo učinit Ciggi skutečně svou manželkou.

-Tak miláčku,- začal opatrně, -teď budu ze pár minut tvůj manžel. Prozradíš mi konečně to heslo. Nezapomeň, že mezi manžely nemají být tajnosti.-

Hrozivě Ciggi již nedokázala vzdorovat: -Abyš měl tedy klid v duši, tak heslo zní...- ale to bylo vše, co řekla. Zašvihla dyke a zabodla se do nevěstiny lopatky. Ciggi padla k zemi.

Padla avšak nedopadle. Aple Rob duchapřítomně zachytil Ciggi na svou pravou pěst a pek jí jemným kopencez postavil na všechny čtyři. Ciggi dojetá tekovou něžností uronila skleněné oko. To se odkutálelo do kouta, odkud sarputile sázalo na svatebčany. Všichni zajásali.

Touze starý válečný invalida Nathael šlojme Kafka nepořlehl dojetí. S mrštností starého kyrysníka vytrhl Ciggi její dubovou nohu a takto ozbrojen jal se stíhat neznázého, který se snažil uniknout na ukredeném bagru formule 1/2. Díky příhodnému pasátovému větru z větráku vinárny U Flusu se Nathael přiblížil na vzdálenost sejiřující bezpečný útek. S nasovišenou rutinou roztočil nad hlavou Cigginu dřevěnou nohu a s bojovým pokřikemMARCH podnikl výpad. Ráne mřípená na bušku řidiče se však ovezla po lžici a zcela neúčelně srazila k zemi skupinu domoroďců čekajících na příjezd hrošedného dopravního prostředku.

Pilot bagru spatřil ve zpětném zrcátku hrozící nebezpečí. Reagoval opravdu bleskurychle. Ještě než Nathael mohl pozvednout svou zbraň k dalšímu útku, sešlápl pedály svého pekelného stroje na minimum, vyměnil MPE a s novou značkou CD knízel dvojitým odříchnutým salchowem v blízkém kanále.

/z populární trampské ptákoviny/

FRANCOUZÁK & TAJGA

/ OUBÍŘENÍ NAŠERHO SIBIRSKÉHO

ZPRÁVODAJE /

Kišněvartovsk

Tady se přehnala vlna silnejch mrazů a já jsem moc rád, že jsem konečně takový mrazy zažil. Nejvíce tu bylo těch -47°C a to už i má místní tvrděj, ta je mráz. Přes den jsem ho moc neužil, protože jsem pořád v teple, ale v sobotu všichni sychtíví procházky jsme se ráno pobrali ven. Teploměr ukazoval -47°C , první dojem je, že ti při nachnutí mrazne v nose a pusou se nedá dechnat, protože by ti vypadaly zuby. Baterky svítí 9 minut, pak zamrznou baterie.

Ve začátku mi nějaká zima nebyla, ale najednou mě začaly pálit stehna, ale břišní. To se tělo brání a pod káži na nohou, který jsou špatně prokrvený, se vytleduje tuk. Tak po deseti minutách to přestává a necítíš nohy, ale vnímáš, jak se ti ohajbají v kolenu jako když je máš oteklý. Pochopitelně kašlich jsem měl, napařenou čepici a šálu přes hubu, prostě nabalený jako pupka a furt jsem cejtíl, že když se přestal pohybovat, tak už se nezahřeju. Takhle jsme courali asi 2 hodiny celý lincej semá jinovetka, vícej zrovna tak, ale nejvíce na řasách a na oboří. A nesmíš si na to sáhnout, protože se ti to rozehřeje a zase hned zamrzne, ale to už je led a sleze ti kůže. Když se venku vymoříš, tak slyšíš jenom praskání a oznamitě to zamrzne a vypadá to jako krtina. No a když to uděláš na plech, tak se aruluje. Prostě zima jako na sibiři. Rusáci v tomhle už moc nedělají, neboť když vezmeš palici a prahtíš na kolejnici, tak zničíš oboje, protože to popraská. Jinak zima je tu opravdu suchá a v noci mě ten suchej vzduch brozně nutil ke kašli. Tak jsem to vyřešil tak, že mám pořád otevřené okno, i když mám v místnosti chladno tak ekorát ne spím. Otevřít okno je tedy problém, neb jak přicházejí mrazy, tak se udělá všude jinovetka a všechně zamrzne a vratky rostou a rostou, až tam máš 2 cm ledu. No a otevři takovýhle okno a nerozbij ho! Co je tedy vážná věc, i když je to směšný: když ti nějakej opilce pomoci venkovní dveře, tak to přes noc zamrzne a ráno se nedostaneš ven. Je taky v takovýhle mrazu se vůbec nedá kouřit. Stejně když člověk jde, tak je to s dálky jako sentinel. A co je taky zajímavý, že když tady uděláš oheň, tak nemá žádněj kouř, ten prostě zamrzí, zato se udělá obrovskej oblak páry. Začíná to při -30°C a pak se to jenom stupňuje. Je zajímavý, že ve městě takovej mráz není a když je ve městě -40 , tak v tajze je těch -50 . Je to div, že tam žijou lidi a máje jaká zvíř. Prostě tam žijou a hotovo.

	A	B	C	D	E	F	G
1							
2				█			
3				█	█		█
4		█					
5	█					█	
6			█	█			
7	█						

1: 1. část tajce - 2: pomůcka
 falešných hráčů, nepusť! -
 3: přírodní příbytek, 2. část
 tajce - 4: trutnovský podnik,
 přechodník od "títi" -
 5: poslední samohláska abecedy,
 parketová krytina -
 6: chemický prvek, koukej -
 7: samohláska s háčkem,
 3. část tajce

A: útulek draha - B: německy
 "existuje", a oni, konec
 abecedy - C: večírek,
 předložka - D: národní park,

první dojem ve studené vodě - E: předložka, bratrsky "pták" -
 F: ~~přítel krále~~ oblíbené místo krále, 104, -
 G: příslovce budoucnosti; když dopijeme pivo, zbyde nám plno..

VÍKEND:

K
 DY

S_K

N_{LC}

FAJ
 K

VK

TOHOTO PRVOČÍSLA SE KROMĚ REDAKCE NEVĚDOMĚ ZÚČASTNILI:

I. E. Babel, Belcar, K. I. Galczynski, Kavče, Koša,
 O. Neveršilovová, J. R. Pick, J. J. Poulík, Robin,
 F. de la Rochefoucauld a král Šalemoun

